

Պարույր Սևակ

Ով գիտի

Դու այնքան չքնաղ, այնքան սիրուն ես,
Այնպես գերում ես, այնպես կախարդում.
Դու խայտանք բերող մատաղ գարուն ես,
Որ ամեն ինչ է իր ճամփին հարթում:
Չգիտեմ՝ իրոք դո՞ւ ես գեղեցիկ,
Թե սիրո համար լավ է և վատը,
Ինչպես որ սուրբ էր հին եկեղեցի՞ն:
Թե՞ սուրբ է եղել միայն հավատը...

15.IV.1948թ.

Երևան